

Sygn. akt III Ca 69/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 maja 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Anna Hajda

Protokolant Beata Michalak

po rozpoznaniu w dniu 4 maja 2016 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) FINANSE Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki komandytowej w P.

przeciwko S. G.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrzu

z dnia 22 kwietnia 2015 r., sygn. akt I C 1756/14

oddala apelację.

SSO Anna Hajda

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 24 czerwca 2014 roku powód (...) Finanse Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowa w P. wniósł o zasądzenie od pozwanego S. G. na swoją rzecz kwoty 832,79 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania.

Nakazem zapłaty z dnia 30 czerwca 2014 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Zabrzu orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany zakwestionował legitymację czynną powoda wskazując, że nie wykazał on, że udzielił pożyczki pozwanemu. Pozwany wskazał również, że wypowiedzenie umowy pożyczki nie zostało mu doręczone.

Wyrokiem z dnia 22 kwietnia 2015 roku Sąd Rejonowy w Zabrzu w punkcie pierwszym zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 832,79 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 24 czerwca 2014 roku do dnia zapłaty, a w punkcie drugim zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 30,00 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 29 lipca 2013 roku pozwany S. G. zawarł z powodem (...) Finanse Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością Spółką komandytową w P. umowę pożyczki na kwotę 800 zł. Powód w obrocie gospodarczym używał marki B. (...). Pozwany nie spłacił umowy pożyczki i pismem z dnia 9 maja 2014 roku powód wypowiedział umowę pożyczki i wezwał pozwanego do zapłaty 818,51 zł.

Wobec takich ustaleń zważył Sąd I instancji, że powództwo jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie, jako że powód w sposób bezsporny wykazał, że udzielił pozwanemu pożyczki w kwocie 800 zł na podstawie umowy z dnia 29 lipca 2013 roku.

Pozwany natomiast nie zaproponował Sądowi żadnych wniosków dowodowych, mimo profesjonalnej reprezentacji w procesie. Wniosek dowodowy o przesłuchanie stron, ostatecznie został przez Sąd pominięty, dotyczył bowiem wyłącznie kwestii legitymacji czynnej powoda, która została przez pozwanego ostatecznie przyznana. Pozwany nie wdał się w spór co do wysokości dochodzonej pozwem kwoty.

W tym stanie rzeczy Sąd I instancji uwzględnił powództwo w całości na podstawie art. 720 kc, a o kosztach orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc.

Z wyżej wskazanym orzeczeniem nie zgodził się pozwany wywodząc apelację i zaskarżając wyrok w całości. Skarżący zarzucił: - naruszenie art. 720 kc poprzez jego nieprawidłowe zastosowanie i przyjęcie, że mimo tego, że regulował spłatę pożyczki to obecnie musi oddać więcej niż pożyczył; - naruszenie art. 233 kpc poprzez nieprzeprowadzenie analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego co doprowadziło do nieprawidłowego przyjęcia, że powód ma legitymację procesową w sprawie oraz, że zobowiązanie pozwanego względem powoda istnieje w takiej wysokości jak zasądzona; - naruszenie art. 328 § 2 kpc nakazującego sporządzenie uzasadnienia w sposób czytelny, ze wskazaniem podstawy faktycznej oraz wyjaśnieniem podstawy prawnej wydanego wyroku poprzez zaniechanie takich czynności przez Sąd Rejonowy. Pozwany zarzucił także błąd w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, że pozwany jest zobowiązany do spłaty pożyczki w zasądzonej kwocie, mimo że pożyczka była spłacana i powód mógł wystąpić z roszczeniem, mimo że – zdaniem pozwanego – nie istnieje po stronie powoda legitymacja procesowa.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty skarżący domagał się zmiany zaskarżonego wyroku i oddalenia powództwa w całości. Jako ewentualny zawarto w apelacji wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. W apelacji zawarto także wniosek o zobowiązanie powoda do przedstawienia w jaki sposób pozwany spłacał pożyczkę.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego nie mogła odnieść skutku wobec trafności zaskarżonego orzeczenia. Wbrew zarzutom apelacji Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił w sprawie stan faktyczny, wskazał fakty, które uznał za udowodnione oraz dowody, na których się oparł. Z tak ustalonego stanu faktycznego wyprowadził Sąd Rejonowy trafne wnioski, prawidłowo stosując przepisy prawa.

Zarzut błędnych ustaleń faktycznych nie mógł doprowadzić do korekty zaskarżonego orzeczenia. W pierwszej kolejności, odnosząc się do zarzutu apelacji dotyczącego trafności poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych, wskazania wymaga, że Sąd odwoławczy ma ograniczone możliwości ingerencji w ustalenia faktyczne poczynione przez sąd pierwszej instancji. Ewentualna zmiana tychże ustaleń może być dokonywana zupełnie wyjątkowo, w razie jednoznacznej wymowy materiału dowodowego oraz oczywistej błędności oceny tegoż materiału. Jeżeli z materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona. Odnosząc powyższe uwagi do okoliczności rozpoznawanej sprawy nie sposób przypisać Sądowi Rejonowemu uchybień wskazanych powyżej, które uprawniałyby do ingerencji w treść poczynionych przez ten Sąd ustaleń faktycznych. Podnoszone w tym zakresie zarzuty apelacyjne nie mogą zostać uwzględnione, a Sąd Okręgowy w pełnym zakresie podziela stanowisko Sądu I instancji dotyczące poczynionych przez ten Sąd ustaleń faktycznych i przyjmuje je za swoje. Podzielić należy argumentację przedstawioną w pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia, że pozwany nie zaferował żadnego

dowodu na okoliczność spłaty pożyczki, a zgłoszony wniosek o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron w sposób oczywisty nie mógł prowadzić do poczynienia jakichkolwiek ustaleń w tym zakresie, jako że zgłoszony został wyłącznie dla ustalenia legitymacji czynnej powoda. W tej sytuacji – w ocenie Sądu Okręgowego – zgłoszony w apelacji wniosek o zobowiązanie powoda do przedstawienia w jaki sposób pozwany spłacał pożyczkę podlegał oddaleniu, jako spóźniony. Dodatkowo wskazania wymaga, że zgodnie z dyspozycją art. 6 kc to pozwany winien złożyć wnioski dowodowe na okoliczność ewentualnej spłaty pożyczki i wysokości dokonanej spłaty. Kwestia legitymacji procesowej po stronie powoda został przez Sąd Rejonowy należycie wyjaśniona w niniejszym postępowaniu, a Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu I instancji w tym zakresie. Za całkowicie nieuzasadniony uznać także należy zarzut naruszenia dyspozycji art. 328 § 2 kpc. W pierwszej kolejności wskazania wymaga, że zarzut tego rodzaju może być skutecznie podnoszony wyłącznie w sytuacji gdy pisemne motywy zaskarżonego orzeczenia nie pozwalają na prześledzenie i dokonanie kontroli toku rozumowania, który doprowadził Sąd I instancji do wydania określonej treści orzeczenia. W rozpoznawanej sprawie sytuacja taka nie występuje, wręcz przeciwnie pisemne uzasadnienie wyroku spełnia wszystkie wymogi nakreślone dyspozycją wskazanego wyżej przepisu prawa.

Jako, że w sprawie został prawidłowo ustalony stan faktyczny, nie doszło do naruszenia wskazanych w apelacji przepisów postępowania, także zarzut dotyczący naruszenia dyspozycji art. 720 kc uznać należy za chybiony.

Reasumując powyższe, apelacja jako pozbawiona uzasadnionych podstaw podlegała oddaleniu, stosownie do normy zawartej w art. 385 kpc.

SSO Anna Hajda